9 Νοεμβρίου 2026

Καταδικασμένοι σε εγκλεισμό στις προσφυγικές πολυκατοικίες χωρίς ασανσέρ – «Θέλω να κατεβαίνω, να βλέπω τα παιδιά και τις αδελφές μου…» – 92χρονη δεν βγήκε από το σπίτι της εδώ και 10 χρόνια

/ Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις



Στην οδό Κομητών, στον ξεχασμένο προσφυγικό συνοικισμό Αγίων Αναργύρων 2 στη Λάρνακα, η ζωή κυλά με βασανιστικό τρόπο. Πολλοί άνθρωποι, οι πλείστοι συνταξιούχοι, είναι καταδικασμένοι. Θύματα της διαχρονικής κρατικής ανεπάρκειας. Οι τυχεροί κυκλοφορούν μόνο όταν έχει φως, οι άτυχοι παραμένουν εγκλωβισμένοι, όπως μια γιαγιά 92 χρόνων που έχει 10 χρόνια να κατέβει από το

διαμέρισμά της.

Πρόκειται για ανθρώπινα δράματα που δεν έπρεπε να ήταν αποδεκτά και εκτυλίσσονται σε έξι πολυκατοικίες που παραμένουν χωρίς ασανσέρ. Πριν από 8 χρόνια πέθανε ο κ. Γιώργος επειδή δεν μπόρεσαν να τον κατεβάσουν έγκαιρα. Τότε προκλήθηκε σάλος και δόθηκαν μεγάλες υποσχέσεις. Δεν έγινε, ωστόσο, τίποτα. Το Σχέδιο κτίΖΩ, που τρέχει τώρα, είναι καλό, ωστόσο, διεκπεραιώνεται πολύ αργά, ενώ πολλοί δεν έχουν επαρκή ενημέρωση.

Είναι γροθιά στο στομάχι οι ιστορίες ανθρώπων που κατέγραψε ο «Φ» και δυστυχώς δεν είναι οι μοναδικές. Είναι δεκάδες οι περιπτώσεις σ’ όλους τους προσφυγικούς συνοικισμούς και θα ακολουθήσει άλλο ρεπορτάζ με σχετικά στοιχεία. Λες και δεν ήταν αρκετός ο ξεριζωμός γι’ αυτούς τους πρόσφυγες. Έπρεπε να φορτωθούν κι αυτό.

Βρήκαμε την κ. Γεωργία Κουρτελλίδου, ετών 82 από την Κερύνεια, στο κρεβάτι. Έχει ένα χρόνο να βγει από το διαμέρισμά της, ενώ τους τελευταίους μήνες είναι κατάκοιτη. Έπεσε από τις σκάλες προσπαθώντας να κατεβεί στο σπίτι της κόρης της, που μένει από κάτω.

«Έππεσα τζιαι κτύπησα τον ώμο μου, πονώ πολλά. Ήρτεν ασθενοφόρο τζιαι εν μπορούσαν να με κατεβάσουν. Ζητώ ένα ασανσέρ για να κατεβαίνω. Θέλω να πηγαίνω στες κόρες τζιαι τες αδελφές μου. Τωρά εκοπήκαν οι δρόμοι μου αγάπη μου, εν μπορώ άλλο…», είπε δακρυσμένη.



Τη ρωτώ τι γίνεται εάν χρειαστεί να πάει στον γιατρό. «Πάμε εμείς», απαντά η κόρη της, Κάτια Νεοφύτου. «Έχει πρόβλημα με τα νεφρά της και όταν ζητούν αναλύσεις έρχεται σπίτι χημικός. Όταν βγουν οι εξετάσεις πάμε στον γιατρό για να μας πει τι να κάνουμε. Η μάμα μου έχει κατάθλιψη επειδή δεν μπορεί να κατεβεί. Αν γίνει κάτι πώς θα την κατεβάσουμε;», διερωτήθηκε.

Στη συγκεκριμένη πολυκατοικία οι ένοικοι δεν έχουν τίτλο ιδιοκτησίας, αφού είναι κτισμένη σε τουρκοκυπριακή γη. «Πριν χρόνια ήρθαν να μας βάλουνε ασανσέρ, αλλά κάναμε επέκταση στα μπαλκόνια και μας είπαν πως δεν μπορούν. Όταν βάλουν ασανσέρ, όμως, κάνουν και μπαλκόνια. Εμείς έχουμε τα μπαλκόνια, άρα θα είναι πιο λίγα τα έξοδά τους», λέει η κ. Κάτια.

Κληθείσα να πει γιατί δεν προχώρησαν με το κτίΖΩ απάντησε πως εάν το κόστος είναι μεγαλύτερο πρέπει να το επωμιστεί με τη μητέρα της. «Στην πολυκατοικία κατοικούνται μόνιμα τρία διαμερίσματα και η μία γυναίκα δεν ενδιαφέρεται για το Σχέδιο. Εάν είχαμε αυτά τα λεφτά θα τα κάναμε μόνοι μας, χωρίς να περιμένουμε το κράτος».

«Ήταν άρρωστος ο άντρας μου, αλλά πάλε εθέλαμεν τον...»

Στην απέναντι πολυκατοικία, στον δεύτερο όροφο, διαμένει η Αναστασία Γεωργίου Γιάγκου, 76 χρόνων, από τον Άγιο Θεόδωρο Καρπασίας. Τη βλέπεις καθημερινά, όταν έχει φως, να περπατά με την ένοικο του απέναντι διαμερίσματος, η οποία κυκλοφορεί με μπαστούνι. Όταν πέσει η νύκτα επιστρέφουν και οι δύο στα σπίτια τους, αφού στο δρομάκι που οδηγεί στην πολυκατοικία τους δεν έχει φωτισμό. Ούτε αυτό είναι ικανοί να διευθετήσουν.



Η ιστορία της κυρίας Αναστασίας συγκλονίζει. Είναι αυτή που έχασε τον σύζυγό της το 2018. «Ήταν 11 το βράδυ όταν αρρώστησε. Ήρθε έγκαιρα ασθενοφόρο, αλλά δεν μπορούσαν να τον κατεβάσουν επειδή είναι στενή η σκάλα. Τηλεφώνησε ο γιατρός για βοήθεια και εστείλαν μας δύο αστυνομικούς. Μετά επιάσαν την πυροσβεστική για να φέρει πλατφόρμα. Δεν είχε στον Σταθμό Λάρνακας και τηλεφώνησαν στην Ορόκλινη.

Πέρασαν πάνω από 45 λεπτά για να έρθει και τον κατέβασαν από τη βεράντα. Τον πήραμε νοσοκομείο και ο γιατρός μας είπε, “γέμισε ο εγκέφαλός του με αίμα”. Λέει μας: “Αν τον φέρνατε πιο νωρίς θα κάναμε επέμβαση για να γλιτώσει”. Ήταν 12:30 όταν μπήκε ο άντρας μου στην εντατική και μέχρι τις 6 το πρωί επέθανεν. Ήταν άρρωστος ο άντρας μου, αλλά πάλε εθέλαμεν τον», λέει με παράπονο.

Η οικογένεια δημοσιοποίησε τότε το θέμα στον Φιλελεύθερο. Ακολούθησαν πολλά άλλα δημοσιεύματα κι από αυτές τις συσκέψεις που υπόσχονται λύσεις αμέσως. «Τότε είπαν μας να γεμίσουμε φόρμα για να μας βάλουν ασανσέρ. Μετά μας ήρθε ειδοποίηση ότι εγκρίναν μας και θα μπει σ' ένα μήνα. Μετά εστείλαν μας επιστολή ότι ήταν ακριβά και είπαν πως έδωσαν άλλες προσφορές. Επεράσαν 4 με 5 χρόνια και πήρα άλλη επιστολή πως εγκρίθηκε το ασανσέρ.

Τότε δεν δεχόταν μια γειτόνισσα. Εδώ είναι μεγάλο λάθος της κυβέρνησης. Γιατί ρωτούν αυτούς στο ισόγειο εάν θέλουν ασανσέρ; Αφού δεν το χρησιμοποιούν. Τελικά η γειτόνισσα δέχθηκε και μας είπαν ξανά πως μας εγκρίναν. Μετά, όμως, είπαν πως άλλαξαν τα δεδομένα και να περιμένουμε. Τώρα μπήκαμε στο κτίΖΩ και είπαν πως θα μας βάλουν. Περιμένουμε...».

Για την ίδια είναι μεγάλο βάσανο ν' ανεβοκατεβαίνει τις σκάλες, επειδή έχει πρόβλημα στα γόνατα που θέλουν εγχείρηση. «Όταν έχω ψώνια, ευτυχώς, έχει ένα παιδί κάτω από την Ινδία και μόλις με δει λέει "θεία εγώ" και ανεβάζει μου τα. Όταν έχω γκάζι έρχεται ο γιος μου. Είναι μεγάλη ταλαιπωρία. Αισθάνομαι μεγάλη απογοήτευση. Είχαμε τα σπίτια μας και επιάσαν τα οι Τούρκοι και εμείναμεν έτσι. Νομίζουν πως εν είχαμεν τίποτε στα χωρκά μας. Είχαμεν όμως και τώρα μείναμε επί ξύλου κρεμάμενοι».

Δέκα χρόνια χωρίς να βγει από το σπίτι της

Σε διπλανή πολυκατοικία μένει μια 92χρονη, με την επίσης συνταξιούχο κόρη της. Η γιαγιά έχει περίπου 10 χρόνια να κατέβει από το διαμέρισμά της. Χρειάστηκε πριν από λίγο καιρό να πάει στον γιατρό και την κατέβασαν με καρέκλα με τη βοήθεια γείτονα.



Όσες φορές την επισκεφθήκαμε ήταν καθισμένη στην ίδια πολυθρόνα και ήταν πάντα χαμογελαστή. Την τελευταία φορά είχε φουσκώσει το πρόσωπό της και η κόρη της παρακαλούσε να μην χρειαστεί γιατρός. Η γιαγιά υπέμενε τον πόνο καρτερικά, όπως υπομένει και τον αναγκαστικό εγκλωβισμό της. Είπε πως δεν έχει παράπονο. «Επεράσαμεν κόρη μου», ψιθύρισε. Έλεγε ξανά και ξανά: «δόξα τω Θεώ, να προσέχει η Αγία Θέκλα (εκκλησία του συνοικισμού) ούλλον τον κόσμο». Ήταν γεμάτη ευγνωμοσύνη...

Πώς να γυρίσεις να δεις στα μάτια αυτήν την γυναίκα; Μόνο ντροπή νιώθεις. Για εμάς που δεν πιέσαμε αρκετά, αλλά κυρίως για το κράτος που όφειλε να γνωρίζει αυτές τις περιπτώσεις και να δώσει εξατομικευμένες λύσεις. Συγνώμη γιαγιά. Συγνώμη σε όλες σας. Δυστυχώς αποτύχαμε!



Υ.Γ. Αυτές οι περιπτώσεις ήρθαν στην αντίληψη της εφημερίδας μας όταν ο Οργανισμός Λάρνακα 2030 στα πλαίσια φεστιβάλ που πραγματοποίησε στον συνοικισμό Αγίων Αναργύρων, έκανε καντάδα κάτω από τα μπαλκόνια αυτών των γυναικών. Η κ. Γεωργία δεν μπορούσε να βγει στο μπαλκόνι. Η κόρη της είπε πως άκουγε και χειροκροτούσε. Μακάρι να έρθει η ώρα να χειροκροτήσει και το κράτος.

philenews.com